

Ἀργοστόλιον

πός, ἡ βύρσα ἢ ἄφθονος τῶν λωρίων καὶ τῶν σάκκων, τῶν δερμάτων ἢ βαφῆ, ὁ μέλας στρατιωτικὸς ἄρτος, τὸ λίπος τῶν ὀπλῶν, τῶν τροφῶν τὰ ὑπόλοιπα, ἢ ἐρέα, μιγνυόμενα πάντα μετὰ τῆς ἀνθυγιεινῆς, τῆς ὑποξύνου δυσοσμίας τοῦ χλιαροῦ, τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος ἐκ τοῦ πολλοῦ συνωστισμοῦ, ἐκ τῶν καθύδρων ἀσπρορροῦχων, ἐκ τῶν ρυπαρῶν σκελεῶν καὶ τῶν βαρειῶν καὶ ἐν ἀποσυνθέσει ἀρβυλῶν.

Ἡ κλίνη τοῦ Κίμωνος ἦτο κενή.

— « Πάλι λείπει ὁ ντελικάτος μας », εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς ἐβδομάδος, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε παραλάβει ὑπηρεσίαν. « Θὰ τοῦ ἐχτυπήσανε, φαίνεται, πάλι τὴν καμπάνα καμμιᾶς ὀχτάρας ».

Εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ὁ ἐπιλοχίας τοῦ λόχου, ἓνα ψημένο πετζί, ὡς ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ ἀνταρῆσκως, ποῦ τὸ ἄργασαν εἴκοσι χρόνια ὁ στρατῶνας καὶ τὸ μεταβατικὸ, με τοὺς μύστακας ἐν σχήματι τῶν δύο ὄψεων ἀρχιεπισκοπικῆς ποιμαντορικῆς βράβδου, ἀπήντησεν ἀποφθεγματικῶς.

— Τί τὰ θέλεις, βέ Κῶτσο, κάτα πῶς πάει ἡ δουλειά, δὲν θὰ καψῶσῃ διόλου τὸ καλοκαίρι αὐτὸ τὸ παιδί.

— Μὰ γιατί τάχα;

— Γιατί πάντα θὰ τὸν ἔχουν στό φρέσκο.

Καὶ χωρὶς νὰ διακοπῇ ἀπὸ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποῖους προεκάλεσε τὸ λογοπαίγνιόν του, ἐξηκολούθησε.

— Τῆς ἄλλαις τὸν ἀνάφερα καὶ τὸν ἔκοψαν μέσα γιατί δὲν ἦταν ντυμένος κανονικά· εἶχε τὸ γιακά του ψηλότερο ἀπὸ τὸ κανονικόν. Δέκα πέντε στρογγυλῆς μέραις μέσκα. Μά, νάσου, κι' ἀφοῦ τὸν κόν-

τινε, μπαίνει μιά μέρα ὁ λοχαγὸς στό ἀππέλο, ἀφοῦ εἶχε κάμει πρῶτα μερικοὺς σταθμοὺς στῆς ταβέρνας τῆς Σπηλιᾶς κ' εἶχε τραβῆξει μερικαῖς καντίλαις ἀπὸ κάτι γιοματάρια με τὸν ἀνθυπομάρχα. Ἐπειδὴ, καθὼς καταλαβαίνετε, τὰ μάτια του δὲν ἦσαν καλὰ στὴν ὑγεία τους, τοῦ φάνηκε ὁ γιακάς τοῦ Ἀνδρεάδη κοντύτερος ἀπὸ τὸ κανονικόν. Καὶ νά σου ἄλλη μιά ὀχτάρα· καὶ ἔτσι πάει γιατί-τάνη αὐτὴ ἡ δουλειά.

— Εἶν' ἀλήθεια, πῶς πολὺ τοῦ μῆκαμε τοῦ δυστυχισμένου τοῦ παιδιοῦ. Καὶ νά λέμε τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκιο, σὲ ὅλα εἶναι πρόθυμο καὶ ὑπομονητικόν. Πρῶτος στὰ γυμνάσια, χωρὶς παράπονο στῆς ἀγγραφείαις. Μονάχα, ἀλήθεια νὰ μὴ ζητήσης νὰ τοῦ κατεβάσης τὴ μύτη με καμμιὰ πρόστυχη δουλειά, ποῦ δὲν εἶναι τῆς ὑπηρεσίας, γιατί τότε ἐλάσσωσες.

— Ναι· μὰ αὐτὸ θὰ τὸν κἀνῃ νὰ βαστάῃ πάντα συντροφιά στὰ μολυντήρια καὶ στοὺς ποντικοὺς τῆς σκοτεινῆς. Σήμερα τὸν φιλοξενεῖ πάλι, γιατί ἀρνήθηκε στό λοχαγὸ νὰ τοῦ κουβαλήσῃ τὰ ψούνια στό σπίτι. Δὸς του καμπάνα μιά δεκαπεντάρια ὁ διοικητής. Κοντὰ στό νοῦ πῶς ἡ διαταγὴ τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν αἰτία, ἀλλὰ τὸ συνηθισμένον καλούπι, ὅτι δὲν ἔφερε τὸ ἀνήκου σέβας κλπ.

Ἐνῶ οἱ δύο ὑπαξιωματικοὶ εὕρισκοντο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ διαλόγου προέκυψεν ἀπὸ τινος κλίνης πονηρὰ ἢ μορφῇ τοῦ δεκανέως τῆς ἐνωμοτίας Βιντζελάτου Διονυσίου.

Ἦτο οὗτος πρὸ δεκαετίας λεμβοῦχος ἐν Ζακύνθῳ· ἐπειδὴ δὲ εἰς Μελιταῖος ὑπηρετῶν εἰς τὰ ἀγγλικὰ πολεμικὰ ἐξεροράσθη βλασφῆμως περὶ τοῦ